

Zaak C-505/19

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

3 juli 2019

Verwijzende rechter:

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

27 juni 2019

Verzoekende partij:

WS

Verwerende partij:

Bondsrepubliek Duitsland

VERWALTUNGSGERICHT WIESBADEN

BESLISSING

In de bestuursrechtelijke procedure

W S

verzoeker

[OMISSIS]

tegen

Bondsrepubliek Duitsland,

[OMISSIS]

verweerster

inzake

het gegevensbeschermingsrecht [**Or. 2**]

heeft het Verwaltungsgericht (bestuursrechter in eerste aanleg)
Wiesbaden [OMISSIS]

op 27 juni 2019 de volgende beslissing gegeven:

1. De procedure wordt geschorst.
2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:
 - a) Dient artikel 54 SUO juncto artikel 50 van het Handvest aldus te worden uitgelegd dat het reeds verboden is in alle overeenkomstsluitende staten van het Akkoord tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen van 14 juni 1985 (Schengenacquis als bedoeld in artikel 1, lid 2, van besluit 1999/435/EG van de Raad van 20 mei 1999, PB nr. L 239 van 22 september 2000, blz. 13; hierna: „SUO”), een strafprocedure in te leiden ter zake van eenzelfde feit wanneer een Duits openbaar ministerie een ingeleide strafprocedure beëindigt nadat de verdachte heeft voldaan aan bepaalde voorwaarden en met name een bepaald, door het openbaar ministerie vastgesteld geldbedrag heeft betaald?
 - b) Vloeit uit artikel 21, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (in de geconsolideerde versie van 7 juni 2016, PB 2016, C 202 blz. 1, 47; hierna: „VWEU”) een verbod voort voor de lidstaten om aanhoudingsverzoeken die door derde landen zijn uitgevaardigd in het kader van een internationale organisatie zoals de Internationale Criminele Politieorganisatie – Interpol – uit te voeren, als de persoon op wie het aanhoudingsverzoek betrekking heeft een burger van de Unie is en de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit bezwaren inzake de verenigbaarheid van het aanhoudingsverzoek met het ne-bis-in-idembeginsel heeft meegedeeld aan de internationale [**Or. 3**] organisatie en daarmee ook aan de overige lidstaten?
 - c) Staat artikel 21, lid 1, VWEU reeds in de weg aan de inleiding van strafprocedures en aan een voorlopige aanhouding in de lidstaten waarvan de betrokkene niet de nationaliteit bezit wanneer dit in strijd is met het ne-bis-in-idembeginsel?
 - d) Dienen artikel 4, lid 1, onder a), en artikel 8, lid 1, van richtlijn (EU) 2016/680 juncto artikel 54 SUO en artikel 50 van het Handvest aldus te worden uitgelegd dat de lidstaten verplicht zijn tot vaststelling van wettelijke bepalingen die waarborgen dat in het geval van een procedure die leidt tot beëindiging van de strafvervolgung, in alle overeenkomstsluitende staten van het akkoord tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische

- Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen van 14 juni 1985 (PB 2000, L 239, blz. 13), een verdere verwerking van Red Notices van de Internationale Criminele Politieorganisatie – Interpol –, die moeten leiden tot een verdere strafprocedure, verboden is?
- d) Beschikt een internationale organisatie zoals de Internationale Criminele Politieorganisatie – Interpol – over een adequaat beschermingsniveau, als er geen sprake is van een adequaatheidsbesluit zoals bedoeld in artikel 36 van richtlijn (EU) 2016/680 en/of passende waarborgen zoals bedoeld in artikel 37 van richtlijn (EU) 2016/680?
 - e) Mogen de lidstaten gegevens die bij de Internationale Criminele Politieorganisatie – Interpol – zijn opgenomen in een zogenoemde opsporingscirculaire („Red Notice”) van derde landen, alleen dan verder verwerken, als een derde land met de opsporingscirculaire een aanhoudings- en uitleveringsverzoek heeft verspreid en heeft verzocht om een aanhouding die niet in strijd is met Europees recht, in het bijzonder het ne-bis-in-idembeginsel?
3. Verzocht wordt om het verzoek om een prejudiciële beslissing te onderwerpen aan de prejudiciële spoedprocedure zoals voorzien in artikel 107 en volgende van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie. **[Or. 4]**

Motivering

I.

1. **Artikel 50 van het Handvest van de grondrechten** van de Europese Unie – Handvest – (PB 2016, C 202, blz. 389), luidt:

„Niemand wordt opnieuw berecht of gestraft in een strafrechtelijke procedure voor een strafbaar feit waarvoor hij in de Unie reeds onherroepelijk is vrijgesproken of veroordeeld overeenkomstig de wet.”
2. **Artikel 21, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie – VWEU** – (in de geconsolideerde versie van 7 juni 2016, PB 2016, C 202 blz. 1) luidt:

„Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”
3. **Artikel 54 van de Overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord** van 14 juni 1985 tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de

gemeenschappelijke grenzen van 19 juni 1990 – **SUO** – (PB 2000, L 239, blz. 19) – **SUO** – luidt:

„Een persoon die bij onherroepelijk vonnis door een overeenkomstsluitende partij is berecht, kan door een andere overeenkomstsluitende partij niet worden vervolgd ter zake van dezelfde feiten, op voorwaarde dat ingeval een straf of maatregel is opgelegd, deze reeds is ondergaan of daadwerkelijk ten uitvoer wordt gelegd, dan wel op grond van de wetten van de veroordelende overeenkomstsluitende partij niet meer ten uitvoer gelegd kan worden.”

4. **Artikel 4 van richtlijn (EU) 2016/680** van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door bevoegde autoriteiten met het oog op de voorkoming, het onderzoek, de opsporing en de vervolging van strafbare feiten of de tenuitvoerlegging van straffen, en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van **[Or. 5]** kaderbesluit 2008/977/JBZ van de Raad (PB EU L 119 blz. 89) regelt de

Beginselen inzake verwerking van persoonsgegevens

De lidstaten schrijven voor dat persoonsgegevens:

- a) *rechtmatig en eerlijk worden verwerkt;*
- b) *voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en legitieme doeleinden worden verzameld en niet op een met die doeleinden onverenigbare wijze worden verwerkt;*
- c) *toereikend, ter zake dienend en niet bovenmatig in verhouding tot de doeleinden waarvoor zij worden verwerkt, zijn;*
- d) *juist zijn en zo nodig worden geactualiseerd; alle redelijke maatregelen moeten worden genomen om de persoonsgegevens die, gelet op de doeleinden waarvoor zij worden verwerkt, onjuist zijn, onverwijld te wissen of te rectificeren;*
- e) *worden bewaard in een vorm die het mogelijk maakt de betrokkenen niet langer te identificeren dan noodzakelijk is voor de doeleinden waarvoor de persoonsgegevens worden verwerkt;*
- f) *met gebruikmaking van passende technische of organisatorische middelen op een dusdanige manier worden verwerkt dat de beveiliging ervan gewaarborgd is, en dat zij onder meer beschermd zijn tegen ongeoorloofde of onrechtmatige verwerking en tegen onopzettelijk verlies, vernietiging of beschadiging.*

5. **Artikel 8 van richtlijn (EU) 2016/680** regelt de

Rechtmatigheid van de verwerking

1. *De lidstaten zorgen ervoor dat verwerking alleen rechtmatig is indien en voor zover die verwerking noodzakelijk is voor de uitvoering door een bevoegde autoriteit van een taak voor de in artikel 1, lid 1, bedoelde doeleinden, en dat die verwerking gebaseerd is op het Unierecht of het lidstatelijke recht.*
2. *In het lidstatelijke recht dat verwerking binnen het toepassingsgebied van deze richtlijn regelt, worden ten minste de verwerkingsdoeleinden, de te verwerken persoonsgegevens en de doeleinden van de verwerking gespecificeerd. [Or. 6]*

II.

6. Verzoeker komt op tegen een bij de Internationale Criminele Politieorganisatie – Interpol – geregistreerde opsporingscirculaire („Red Notice”) van een staat buiten de Europese Unie. Het doel van een Red Notice is volgens artikel 82 van de Data Processing Rules van Interpol het vinden van de verblijfplaats en de aanhouding van een persoon met het oog op uitlevering van deze persoon. Het aanhoudingsverzoek berust op beschuldigingen van omkoping tegen verzoeker. Juist vanwege deze beschuldigingen heeft de Staatsanwaltschaft München I (openbaar ministerie te München) een opsporingsonderzoek uitgevoerd dat uiteindelijk na betaling van een geldsom overeenkomstig § 153 a, lid 1, eerste zin, StPO (Duits wetboek van strafvordering) werd beëindigd (met betrekking tot de vraag of het openbaar ministerie een onafhankelijke instantie is, zie arrest van het Hof van 27 mei 2019, C-509/18, ECLI:EU:C:2019:457; met betrekking tot de vraag naar de onafhankelijkheid van de rechter, zie zaak C-272/19). Hiermee zou het ne-bis-in-idembeginsel van toepassing zijn met verval van het recht tot strafvordering, aangezien het openbaar ministerie van een lidstaat zonder rechterlijke tussenkomst een einde maakt aan een in die lidstaat ingeleide strafprocedure, nadat verdachte heeft voldaan aan bepaalde voorwaarden en met name een door het openbaar ministerie vastgestelde geldsom heeft betaald (arrest van het Hof van 11 februari 2003 – gevoegde zaken C-187/01 en C-385/01, Hüseyin Gözütok [C-187/01] en Klaus Brügge [C-385/01], zie ook arrest van het Hof van 29 juni 2016 – C-486/14).
7. De Red Notice van een staat buiten de Europese Unie heeft als doel verzoeker met behulp van een aanhoudingsbevel via Interpol aan te kunnen houden in alle van de thans 190 lidstaten en daarmee ook in alle lidstaten van de Unie alsmede alle Schengenlanden. De Bondsrepubliek Duitsland heeft in 2013 een „addendum” door Interpol laten toevoegen, waarin wordt verklaard dat het nationale centrale bureau – het Bundeskriminalamt (Duitse federale recherche) – ervan uitgaat dat het ne-bis-in-idembeginsel van toepassing is op de situatie die ten grondslag ligt aan dat bericht van de Red Notice. De nog steeds geldige Red Notice heeft tot gevolg dat verzoeker in geen van de lidstaten van de Unie en ook niet in het Schengengebied kan verblijven zonder het risico te lopen ten onrechte te worden aangehouden, aangezien alle staten hem – ondanks de verwijzing naar het ne bis

in idem beginsel – klaarblijkelijk op grond van de Red Notice op de opsporingslijsten hebben geplaatst. **[Or. 7]**

8. Verweerster heeft weliswaar verklaard dat verzoeker niet zal worden geregistreerd in het Schengen Informatiesysteem (SIS), maar volgens eigen onderzoek van verzoeker zijn zijn gegevens opgeslagen in zowel de nationale databanken van de lidstaten van de Europese Unie als die van de Schengenlanden.
9. Op grond van artikel 8, lid 1, van richtlijn (EU) 2016/680 is de verwerking van persoonsgegevens – hier de Red Notice – alleen dan rechtmatig, indien en voor zover die verwerking noodzakelijk is voor de uitvoering van een taak voor de in artikel 1, lid 1, van richtlijn (EU) 2016/680 bedoelde doeleinden, en als die verwerking gebaseerd is op het Unierecht of het lidstatelijke recht.
10. Bijgevolg moet artikel 54 SUO juncto artikel 50 van het Handvest ook zonder registratie in het SIS toepasselijk zijn. Volgens vaste rechtspraak van het Hof heeft het in artikel 54 SUO
11. *„neergelegde ne-bis-in-idembeginsel tot doel [...] binnen de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht te voorkomen dat een bij onherroepelijk vonnis berechte persoon die zijn recht van vrij verkeer uitoefent, daardoor wegens dezelfde feiten wordt vervolgd op het grondgebied van meerdere overeenkomstsluitende staten, en zo de rechtszekerheid te waarborgen door de naleving van onherroepelijk geworden beslissingen van openbare instanties te verzekeren bij het ontbreken van harmonisatie of onderlinge aanpassing van het strafrecht van de lidstaten”*

(arrest van het Hof van 28 september 2006, Van Straaten (C-150/05, punt 44); zie ook arresten van het Hof van 27 mei 2014, Spasic, (C-129/14 PPU, punt 63); 28 september 2006, Van Straaten (C-150/05, punt 45 e.v.); 9 maart 2006, Van Esbroeck (C-436/04, punt 33), en 10 maart 2005, Miraglia (C-469/03, punt 32).
12. Artikel 54 SUO is het belangrijkste rechtsgevolg van het beginsel van wederzijds vertrouwen van de overeenkomstsluitende partijen in hun respectieve strafrechtssystemen. Dit geldt ook en juist, als in de strafwetgevingen van de overeenkomstsluitende staten verschillende rechtsgevolgen worden verbonden aan het feit (arresten van het Hof van 28 september 2006, Van Straaten (C-150/05, punt 44); 28 september 2016, Gasparini (C-467/04, punt 30), en 9 maart 2006, Van Esbroeck (C-436/04, punt 31).
13. Het zou onverenigbaar zijn met deze doelen, als de toepassing van artikel 54 SUO zou worden beperkt tot in het SIS geregistreerde strafbare feiten. De ruimte van vrijheid, veiligheid en recht, de bescherming van de betrokkene en het beginsel van **[Or. 8]** wederzijds vertrouwen van de overeenkomstsluitende staten in hun respectieve strafrechtssystemen moeten ook gelden bij niet in het SIS geregistreerde strafbare feiten.
14. In zijn arrest van 6 september 2016, Aleksei Petruhhin/Latvijsas Republikas Generalprokuratura (C-182/15, EU:C:2016:630), heeft het Hof overwogen dat het

Unierecht ook van toepassing is in de verhouding van een lidstaat tot een derde land met het oog op uitleveringen, en wel in de vorm van artikel 21 VWEU (aldaar punt 30). In de verhouding tussen een lidstaat en een derde land zou het ook niet anders kunnen zijn, wanneer een internationale organisatie als Interpol als tussenpersoon optreedt en aanhoudingsverzoeken en andere verzoeken van de recherche doorgeeft. Alleen een dergelijke ruime uitlegging van de werkingssfeer van artikel 21, lid 1, VWEU kan de risico's wegnemen die voor het vrije verkeer van de burgers van de Unie ontstaan doordat het verblijf in een andere dan hun eigen lidstaat van herkomst onmogelijk wordt gemaakt door het risico van een onrechtmatige uitlevering vanwege een onrechtmatige aanklacht in een derde land die in strijd is met het ne-bis-in-idembeginsel en daarmee met het Unierecht. Verder sorteert de op grond van het arrest van het Hof van 6 september 2016, C-182/15 (Aleksei Petruhhin/Latvijsas Republikas Generalprokuratura, ECLI:EU:C:2016:630), bestaande bescherming tegen onrechtmatige uitlevering door de mogelijkheid voor de lidstaat waarvan de betrokkene tegen wie de Red Notice is uitgevaardigd de nationaliteit bezit, om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen (aldaar punt 48), hier geen effect, omdat het ne-bis-in-idembeginsel juist in de weg staat aan de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel.

15. Ook omdat de lidstaten bij de toetsing van aanhoudingsverzoeken, zoals uiteengezet, artikel 21, lid 1, VWEU en daarmee het Unierecht dienen toe te passen, dienen de rechten van het Handvest van de grondrechten, hier artikel 50, te worden geëerbiedigd (zie arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 6 september 2016, C-182/15 (Aleksei Petruhhin), ECLI:EU:C:2016:630, punt 52).
16. Artikel 54 SUO juncto artikel 50 van het Handvest bevat uitdrukkelijk niet slechts het verbod om twee keer te worden gestraft, maar ook het verbod om twee keer **[Or. 9]** te worden vervolgd in alle Schengenlanden. Volgens de rechtspraak van het Hof is er ook sprake van een onherroepelijke veroordeling in de zin van deze bepalingen, als de procedure overeenkomstig § 153a, lid 1, eerste zin, StPO na het voldoen aan bepaalde voorwaarden is beëindigd (arrest van het Hof van 11 februari 2003, gevoegde zaken C-187/01 en C-385/01, Hüseyin Gözütok [C-187/01] en Klaus Brügge [C-385/01], punt 27 e.v.).
17. Op grond van artikel 8, lid 1, van richtlijn (EU) 2016/680 is de verwerking alleen rechtmatig, als deze gebaseerd is op het Unierecht. Verder moet richtlijn (EU) 2016/680 blijkens overweging 2 en overweging 93 van deze richtlijn de „grondrechten en fundamentele vrijheden” van natuurlijke personen beschermen. Blijkens overweging 25 van richtlijn (EU) 2016/680 dienen de „grondrechten en fundamentele vrijheden” uitdrukkelijk ook in het contact met Interpol te worden geëerbiedigd. Artikel 54 SUO en artikel 50 van het Handvest zijn Unierechtelijke bepalingen; artikel 50 van het Handvest is een in het Unierecht verankerd grondrecht. Het Handvest geldt overeenkomstig artikel 51, lid 1, eerste zin, ervan voor de lidstaten uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. De lidstaten passen in die zin echter ook bij de omzetting van richtlijnen

Unierecht toe (arrest van het Hof van 5 april 2017, Baldetti (C-217/15 en C-350/15, punt 16; arrest van het Hof, Grote Kamer, van 26 februari 2013, Akerberg Fransson (C-617/10, punt 25).

18. Bijgevolg kan de verwerking in de zin van artikel 8, lid 1, van richtlijn (EU) 2016/680 alleen rechtmatig zijn, als deze verenigbaar is met artikel 54 SUO en artikel 50 van het Handvest alsmede met artikel 21 VWEU.
19. Bij het overbrengen van het aanhoudings- en uitleveringsverzoek in de vorm van de Red Notice gaat het om een verwerking van persoonsgegevens in de zin van richtlijn (EU) 2016/680.
20. Overeenkomstig artikel 2, lid 1, juncto artikel 1, lid 1, van richtlijn (EU) 2016/680 geldt de richtlijn bij de verwerking van persoonsgegevens „met het oog op de voorkoming, het onderzoek, de opsporing of de vervolging van strafbare feiten of de tenuitvoerlegging van straffen, met inbegrip van de bescherming tegen en de voorkoming van gevaren voor de openbare veiligheid.” [Or. 10]
21. Op grond van artikel 3, punt 1, van richtlijn (EU) 2016/680 wordt verstaan onder persoonsgegevens in deze zin alle informatie over een identificeerbare natuurlijke persoon. Verwerking in deze zin betekent volgens artikel 3, punt [2], van richtlijn (EU) 2016/680 iedere bewerking met betrekking tot persoonsgegevens al dan niet uitgevoerd via geautomatiseerde procedés, „zoals het verzamelen, vastleggen, ordenen, structureren, opslaan, bijwerken of wijzigen, opvragen, raadplegen, gebruiken, bekendmaking door middel van doorzending, verspreiden of op andere wijze ter beschikking stellen, aligneren of combineren, afschermen, wissen of vernietigen van gegevens”.
22. Aan deze voorwaarden is hier voldaan. De overbrenging van de in de Red Notice opgenomen gegevens in nationale opsporingssystemen dient ter vervolging van strafbare feiten of ter tenuitvoerlegging van straffen – evenwel voor een derde land. Het gaat om informatie die betrekking heeft op een identificeerbare natuurlijke persoon. De overbrenging houdt in dat gegevens worden opgeslagen. Verder ligt daarin een gebruik van persoonsgegevens besloten, aangezien deze in het nationale opsporingssysteem als basis voor het onderzoek dienen met het doel de betrokken persoon aan te houden en in voorkomend geval over te dragen aan het derde land.
23. Indien de verwerking evenwel alleen rechtmatig is, wanneer deze verenigbaar is met artikel 54 SUO en artikel 50 van het Handvest alsmede met artikel 21, lid 1, VWEU, dan zouden de opsporingsverzoeken in de lidstaten moeten worden gewist. Artikel 7, lid 3, van richtlijn (EU) 2016/680 regelt in dit verband dat, als wordt vastgesteld dat onjuiste persoonsgegevens zijn doorgegeven of dat de persoonsgegevens op onrechtmatige wijze zijn doorgegeven, dit onmiddellijk dient te worden meegedeeld aan de ontvanger. In dat geval moeten de persoonsgegevens overeenkomstig artikel 16 van richtlijn (EU) 2016/680 worden

gerectificeerd of gewist of moet de verwerking daarvan worden beperkt. Dit is echter niet gebeurd.

24. Interpol wist de gegevens namelijk niet. Alle lidstaten zijn aangesloten bij de Internationale Criminele Politieorganisatie (Interpol). Om haar taak te kunnen uitvoeren, zorgt Interpol voor het ontvangen, opslaan en verspreiden van persoonsgegevens om bevoegde autoriteiten bij te staan in het voorkomen en bestrijden van internationale criminaliteit. „Daarom is het passend de samenwerking tussen de Unie en Interpol te versterken door een **[Or. 11]** efficiënte uitwisseling van persoonsgegevens te bevorderen, zulks met eerbiediging van de grondrechten en fundamentele vrijheden met betrekking tot de automatische verwerking van persoonsgegevens. Wanneer persoonsgegevens worden doorgegeven van de Unie aan Interpol, en aan landen die vertegenwoordigers naar Interpol hebben afgevaardigd, dient deze richtlijn, met name de bepalingen inzake internationale doorgiften, van toepassing te zijn. Deze richtlijn mag geen afbreuk doen aan de specifieke regels van Gemeenschappelijk Standpunt 2005/69/JBZ van de Raad en van Besluit 2007/533/JBZ van de Raad.” (overweging 25 van richtlijn (EU) 2016/680).
25. Een omzetting van artikel 40 van richtlijn (EU) 2016/680 (Internationale samenwerking voor de bescherming van persoonsgegevens) is niet aan de orde en dit is getuige een desbetreffende reactie van verwerende partij ook juist niet de wens van de Bondsregering. Op grond daarvan zouden ten aanzien van een internationale organisatie zoals Interpol passende maatregelen moeten worden genomen om
- a) procedures voor internationale samenwerking te ontwikkelen, zodat de effectieve handhaving van wetgeving ter bescherming van persoonsgegevens wordt vergemakkelijkt,
 - b) internationale wederzijdse bijstand te bieden bij de handhaving van wetgeving ter bescherming van persoonsgegevens, onder andere door kennisgeving, doorverwijzing van klachten, bijstand in onderzoeken en uitwisseling van informatie, voor zover passende waarborgen voor de bescherming van persoonsgegevens en andere grondrechten en fundamentele vrijheden worden geboden,
 - c) belanghebbenden te betrekken bij besprekingen en activiteiten die erop zijn gericht de internationale samenwerking bij de handhaving van wetgeving ter bescherming van persoonsgegevens te bevorderen,
 - d) de uitwisseling en het documenteren van wetgeving en praktijken ter bescherming van persoonsgegevens te bevorderen, onder meer betreffende jurisdictiegeschillen met derde landen. **[Or. 12]**
26. Hierover is niets bekend.

27. Artikel 36 van richtlijn (EU) 2016/680, maar ook artikel 37 van richtlijn (EU) 2016/680, regelen enkel het geval van de doorgifte van persoonsgegevens aan Interpol. ***Het omgekeerde geval van de doorgifte van persoonsgegevens van Interpol aan de lidstaten*** wordt in richtlijn (EU) 2016/680 niet geregeld. Hierdoor is er in richtlijn (EU) 2016/680 een juridische leemte die dient te worden opgevuld. Als Interpol ondanks het ne-bis-in-idembeginsel de Red Notice aan alle lidstaten doorgeeft en niet zorgt voor het onmiddellijk wissen van gegevens, heeft de verwijzende rechter aanzienlijke twijfels of de internationale organisatie „Interpol” op het gebied van de gegevensbescherming wel betrouwbaar is. Deze onbetrouwbaarheid leidt uiteindelijk tot de vraag of de lidstaten niet vanwege het ontbreken van passende waarborgen bij Interpol in zoverre in zijn geheel zouden moeten afzien van een samenwerking met Interpol, aangezien alleen op deze wijze de bewegingsvrijheid in het kader van het vrij verkeer binnen de Europese Unie kan worden gewaarborgd. Alleen op deze wijze kan de Unie immers de ruimte van vrijheid zijn en de bewegingsvrijheid van het individu veiligstellen (zie artikel 67 VWEU). Aangezien Red Notices binnen de EU klaarblijkelijk niet worden gecoördineerd en er geen eenvormige regeling is, kan de vrijheid van de burgers van de lidstaten alleen worden gewaarborgd door het uittreden uit Interpol.
28. De vaststelling in overweging 64 van richtlijn (EU) 2016/680, dat de doorgifte van persoonsgegevens uit de Unie aan verwerkingsverantwoordelijken of andere ontvangers in derde landen of aan internationale organisaties niet ten koste mag gaan van het beschermingsniveau waarin voor natuurlijke personen in de Unie door deze richtlijn wordt voorzien (zie ook artikel 35, lid 3, van richtlijn (EU) 2016/680), ook in gevallen van verdere doorgiften van persoonsgegevens door het derde land of de internationale organisatie aan verwerkingsverantwoordelijken of verwerkers in hetzelfde of een ander derde land dan wel in dezelfde of een andere internationale organisatie, dient ook te gelden voor de persoonsgegevens die door een derde land of een internationale organisatie – hier Interpol – worden doorgegeven aan de lidstaten van de Europese Unie. Anders is ***het door richtlijn (EU) 2016/680 gewaarborgde beschermingsniveau juist niet gewaarborgd.*** [Or. 13]
29. Een passende coördinatie zou ook mogelijk zijn doordat een lidstaat met de overige lidstaten bij nota-verbaal overeenstemming bereikt over de afhandeling van dergelijke Red Notices. Dit is in casu echter juist niet de wens van verweerster [OMISSIS].
30. Anders zou moeten worden gewaarborgd dat de lidstaten gegevens die bij de Internationale Criminele Politieorganisatie – Interpol – in een opsporingscirculaire („Red Notice”) zijn geplaatst door staten die geen overeenkomstsluitende staten van de SUO zijn, alleen verder mogen verwerken, als een land dat geen lidstaat van de EU is, met de opsporingscirculaire een aanhoudings- en uitleveringsverzoek heeft verspreid en om aanhouding heeft verzocht en dit niet in strijd is met Europees recht.

31. De uitkomst van het geding hangt af van de beantwoording van prejudiciële vragen. Als er wordt uitgegaan van het ne-bis-in-idembeginsel en de nieuwe afgifte van een Red Notice door een derde land in de lidstaten onrechtmatig zou zijn, zou geen van de lidstaten de Red Notice mogen verwerken en zou de bewegingsvrijheid van verzoeker binnen de Europese Unie en het Schengengebied gewaarborgd zijn. Of dit door het uittreden uit Interpol voor alle lidstaten geschiedt of door een verdere ontwikkeling van richtlijn (EU) 2016/680 door het Hof van Justitie van de Europese Unie, zou in zoverre een vraag zijn van de verdere formulering van het dictum.

III.

32. Er is sprake van de vereiste spoedeisendheid van het geding (zie artikel 107, lid 2, Reglement voor de procesvoering van het Hof).
33. De spoedeisendheid vloeit in het bijzonder voort uit de leeftijd van verzoeker. Verzoeker werd geboren op 17 november 1937 en heeft reeds de leeftijd van 81 jaar bereikt. Totdat over het geding is beslist, kan verzoeker het Duitse grondgebied niet verlaten. Duitse en Amerikaanse opsporingsdiensten zijn sinds 2008 bezig met een onderzoek naar verzoeker. Een proces dat nog maanden of jaren duurt, kan van verzoeker niet worden gevergd, [Or. 14] ook al kon de prejudiciële verwijzing vanwege de chronische overbelasting van de rechterlijke instantie nu pas plaatsvinden.

IV.

34. [OMISSIS]

[OMISSIS]